

Karmel sv. Josefa

Budování klášterního areálu v Drastech, Praha-východ

Inzertní příloha Katolického týdeníku 36/2020

1. – 7. září 2020

Postavit dům na skále, kterou je Kristus

Milé sestry, jste ve zvláštní životní situaci, která se nestává ani každé desetiletí. Opustily jste starý klášter a stavíte nový. Všechno začíná být jinak, než jste zvyklé.

Je důležité, aby vše, co nyní prožíváte, bylo postaveno na Bohu a odehrávalo se pod Božím vedením. Bůh totiž nepřebývá v budovách, které vystavěly lidské ruce (Sk 7,48), Bůh přebývá v tom, co sám zbudoval. To znamená, že přebývá na prvním místě ve vás, a bude-li vaše společenství podle Boží vůle, bude i ve vašem společenství. A když bude ve vás jednotlivě i ve vašem společenství, bude i tam, kde právě budete, i v tom, co bude postaveno podle Boží vůle.

Nechat se vést jako Abrahám

Když Bůh řekl Abrahamovi: „Vyjdi do země, kterou ti ukážu!“ (Gn 12,1), Abrahám vůbec nevěděl, kam jde a co ho tam čeká, ale věděl, kdo ho zve, a na tom slově postavil svůj život. Je důležité, abyste se nechaly vést krok za krokem, protože i Abrahám měl své představy, co ho čeká, a musel je někdy opouštět dost drsně. To nejdůležitější opouštění bylo v obětování Izáka, protože jeho srdce více přirostlo k synu zaslíbení, než bylo zdrávo. Vaše srdce také přirůstá k ledasčemu a přitom to nemusí být věci špatné: třeba ke klášternímu prostoru, tichu, pravidelnému rytmu, všemu, co utváří váš styl života. Teď nemusíte delší dobu prožívat ticho, rád. Bude v tom Bůh? Doufejme, že ano.

Na mnoha místech v Novém zákoně bývá křesťanský život popsán obrazem budování. Je důležité vědět, že nejde o stavby a cihly, ale jde o život – to, co nás vnitřně buduje ve svatý chrám v Pánu, v Boží přibytke (Ef 2,21-22), je Boží slovo. Boží slovo má moc nás zbudovat, když ho s vírou přijímáme, když se mu poddáme a poslechneme ho, když na něm postavíme svůj život. Jsme zvyklí v cír-

Budoucí dům pro hosty už je téměř hotový. Než se podaří postavit vlastní kvadraturu kláštera, je domovem sester.

Snímky v příloze archiv sester karmelítek

kvi slovo slyšet, číst, rozjímat o něm, ale musíme na něm stavět. Sv. Hilarius říká, že „Boží slova jsou dekrety k vykonání“. Je to Boží plán pro náš život. Nejdůležitější pro každé budování je základ, protože ten vytváří hranice rozlohy, výšky a pevnosti stavby. Nemůžeme postavit dům svého života, svého řeholního povolání mimo základ, dům se zřítí. Co je tím základem? V 1 Kor 3,9.11 se píše: „Jste Boží stavba. Nikdo nemůže položit jiný základ nežli ten, který je už položen – a tím je Ježíš Kristus.“ To znamená, že nemůžeme položit základy na dodržování pravidel, nebo i na řeholním zasvěcení, slibech – to není ten základ. To je jen způsob, jakým pak stavíme. Základ je Ježíš Kristus, a když ten není, tak se to zřítí. Když zavřeli řeholníky do kriminálů v době komunismu, neměli žádný chór, breviář, kněží neměli kde sloužit mši svatou – ale většina z nich obstála.

I vy budete v situaci, kdy na čas mnohé věci, které patří k důležitým formám vašeho života, nebudou nebo budou jinak. Ale vy budete vědět, že toto je doba, kdy Bůh tvoří jinak. Musíte dát prostor Bohu, a ne formám. Každý z nás se musí dívat, na čem sta-

ví, co je pro něj prvořadé. Důležité je, pro koho žiju, komu patřím.

O dvou stavitelích

Na konci Horského kázání v Matoušově evangeliu Ježíš vyslovil podobnoství o dvou stavitelích. Jeden svůj dům stavěl na skále, druhý ho postavil na písku (Mt 7,24-27). Stojí zde proti sobě na jedné straně lidská „moudrost“ a pošetilost a na straně druhé moudrost Boží a prozíravost. Oba stavitelé slyšeli Boží slovo, ale moudrý na něm postavil svůj život. Pošetilý jednal podle své hlavy nebo podle slov druhých lidí; neměl čas, potřeboval stavět. Neměl čas na to, co není vidět. Slyšení Pánova slova bez jeho vykonání je neposlušnost, je dání přednosti sobě nebo nápadům jiných lidí před Ježíšem. Každý nakonec jedná podle toho slova, které upřednostnil a které hýbe jeho srdcem. V důsledku se stáváme tím slovem, které naše srdce obývá. Když je to slovo Boží, stáváme se slovem vtěleným, Ježíšem Kristem – nebo se stáváme zjevením našich pošetilostí.

Dům je symbol: není to na prvním místě střeška nebo cihly, je to místo vztahů, společenství, přátelství, lásky,

bezpečí, života. Je to domov – nejen pro mě a pro mé drahé, ale především pro Boha. Chcete, aby tam bydlel Bůh, a on nepřebývá v lidských stavbách, chce přebývat v lidském srdci. Jan píše: „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo a můj Otec ho bude milovat a přijdeme k němu a učiníme si u něho přibytke“ (J 14,23). Buď se to místo, které budujete, stane místem svatým, to je: když tam bude bydlet Bůh, budou tam lidé přicházet a budou tam nacházet pomoc, útěchu, uzdravení, Boha, nebo to bude třeba i krásné stavební dílo na hezkém místě, avšak lidé budou přicházet a budou říkat: „Mají to tu ta děvčata hezké,“ ale jinak nic.

Apoštol Pavel, když se loučí v Efezu, říká: „Nyní vás odporučím Bohu a slovu jeho milosti, které má moc vás zbudovat“ (Sk 20,32). Byl bych rád, kdybych i já mohl říci: Nyní vás svěřuji Bohu a slovu jeho milosti, které má moc vás zbudovat, a tím také celý přibytke, který se v tomto hmotném světě snažíte zbudovat.

P. VOJTĚCH
KODET OCarm.
(záznam
z rekolekce pro sestry)

Ke stěhování kláštera jsme dostaly mimořádné...

Při náročném stěhování kláštera pomáhalo mnoho ochotných rukou. Bohoslovci například vytažovali mrazáky ze sklepa. Na Hradčanech nemohlo nic zůstat.

Koordinátorkou stavby nového kláštera i stěhování je

SESTRA MILADA. Zeptali jsme se, jak práce postupují a co všechno se za poslední rok v Drastech změnilo.

V Drastech jste přestěhované téměř půl roku. Už jste se zabydlely?

Ano i ne. V budoucím Domě pro hosty opravdu bydlíme od prvního března, jednotlivé místnosti jsou již zařízené tak, jak bylo plánováno, přesto k nám ještě chodí dělníci některé věci dodělat a také my si zde svůj život stále lépe uspořádáváme. Klášter v Praze byl nejen naše obydlí, tzn. prostor pro naše cely a společné místnosti (kaple, kuchyň, jídelna, rekreační místnost, prádelna), ale byl to i prostor pro naši práci a kontakt s veřejností. Takže třeba před měsícem jsme dozařídily jeden z bytů v bytovém domě, který se opravoval spolu s Domem pro hos-

ty, který teď slouží jako naše „fortna“, kde přijímáme návštěvy, a teď alespoň trochu dáváme do únosného pořádku další z domů, kde by mohly být naše dílny – keramická a malířská.

Jaké bylo stěhování? Co všechno jste převázely?

Stěhování jsme si neuměly představit, protože žádná z nás ještě klášter nestěhovala (úsměv). A byla to zároveň

určitá ochrana – jak už i mnozí jiní lidé konstatovali, kdyby dopředu věděli, co je v mimořádných událostech čeká, možná by do toho ani nešli, neměli by odvahu. Takže jsme se snažily poctivě jít den za dnem, dělat, co jsme vnímaly, že dělat máme, a ono to vyšlo bez ztrát na životech (úsměv). A Bohu díky i bez úplného zhroutil. Pán Bůh nám jistě dával mimořádné milosti pro tu dobu. Mnozí nevěřili, že se stihneme přestěhovat, a my jsme si říkaly, ještě že je letos přestupný rok, a únor má tak o den víc. A opravdu, ten poslední únorový den v 10 hodin večer bylo hotovo. Pán Bůh nám posílal téměř každý den skvělé dobrovolníky, např. v podobě bohoslovců, kteří nám pomohli vytažit ze sklepa mrazáky a skříně, bratry františkány, jednotlivce i rodiny. Zadání bylo vystěhovat vše (včetně sklepů, půd a dílen), protože bratři si pak potřebovali prostor uspořádat po svém, různě ho rekonstruovat a opravit, naše věci by překázely.

Zatím bydlíte v budoucím domě pro hosty, který zvenku vypadá moc hezky. Co na něm ještě dokončujete?

Kolaudace proběhla na Pannu Marii Lurdskou 11. února. Hotový byl v tom smyslu, že se do něj dalo nastěhovat a bydlit v něm.

Kontejnery byly zaplněné do posledního místa.

Pokračování na str. 11

...milosti a Bůh nám posílal skvělé dobrovolníky

Dokončení ze str. 10

Mnohé věci se však dodělávají nebo upravují doteď, zpomalil to také koronavirus. Je to starý dům, kde 40 let nikdo nebydlel, takže jsme upozorňovány, že některé věci si musí „sednout“ a ustálit se tím, jak se bude větrat, topit, zkrátka v něm žít.

Hned po stěhování přišla koronakrize a řada omezení. Jak vás zasáhla? Jak jste ji prožívaly?

I v tom jsme vnímaly Boží vedení, protože kdyby omezení přišlo o několik týdnů dříve, pravděpodobně bychom zůstaly trčet v Praze mezi banánovkami. Jedna rovina byla praktická, materiální, druhá duchovní. Na stavbě (dokončovali jsme s firmou ještě bytový dům pro nájemníky) se zpočátku vše zpomalilo, u některých pracovníků bylo podezření na koronavirus, což se naštěstí pak neprokázalo. Šéf firmy kvůli nedostatku pracovníků vyhlásil „stav nouze z vyšší moci“, takže termíny se tím pozdržely... Později se už vše, samozřejmě s rouškami, začalo znovu rozbíhat. Několik měsíců jsme prožívaly období bez návštěv a téměř bez brigádníků, což nám úplně nevadilo, protože jsme samy byly zavaleny prací s uspořádáním nového obydlí, také se dostavovala únava a vyčerpání. Duchovně jsme měly velkou milost, že jsme nezůstaly, na rozdíl od jiných, beze mše svaté, kněží k nám jezdili. Byli rádi, že alespoň někde mohou sloužit mši ve společenství, protože jsme byly brány jako velká rodina. Samozřejmě jsme si v komunitě klady otázky, co to vše znamená, co se tím změní v životě lidí i v životě našem, jaký je smysl toho všeho, co od nás Bůh v této době plně nejistoty očekává. Jako odpověď jsme vnímaly to, co je smyslem našeho povolání: abychom „stály za druhé před Bohem“.

Co další průběh stavby kláštera? Co vše se za poslední rok podařilo?

Nyní jsou zkolaudované první dva domy, Dům pro hosty a bytový dům. První nájemníci, kteří zde s námi budou bydlet, jsou již nastěhovaní. Dokončuje se klauzurní zeď u silnice, hodně jsme pokročily s úpravou veřejného lesoparku před domem pro hosty, kde jsme loni na podzim vysázely 50 stromů a kolem 300 keřů, udělaly se mlatové chodníčky atd. Pokračujeme také s úpravou našeho pozemku – navážky, lesa, louky.

Jaké práce vás čekají na podzim?

Letos na podzim nebo možná až na jaře příštího roku, podle toho, jak rychle budeme schopny vybrat stavební firmu, by měla začít stavba samotné klášterní kvadratury spolu s novou veřejnou kaplí. Buď tedy začnou přípravé práce na stavbu kvadratury, nebo budeme mít pár měsíců ke zklidně-

Nakládání nábytku pod bedlivým dohledem sester.

ní před novou etapou na jaře. Spolu s brigádníky budeme pokračovat s úpravami pozemku.

Daří se vše podle plánu? Anebo nabíráte zpoždění?

Zpoždění nabíráme, ale jsme vděčné, že zatím je to v řádu měsíců, ne roků. Pozemek byl hodně zanedbaný, je památkově chráněn a s tím jsou spojeny komplikace, které člověk nedokáže předem odhadnout.

Pořád mohou lidé přijet na brigádu? Ano, vypadá to, že brigády budeme pořádat ještě několik roků. Mění se

trochu obsah práce – zatímco první dva roky to bylo hlavně o čištění pozemku od skládek a velkých terénních úpravách, nyní je to zalévání, pletí, začneme s výstavbou klauzurní zdi u lesoparku, úpravou malých domů atd. Jak zde bydlíme, brigádníky už můžeme přijímat i během týdne, i když hlavní zůstávají soboty. Jsme za všechny dobrovolníky a jejich pomoc nesmírně vděčné, bez nich bychom to množství práce nezvládly.

Co lidé z okolí? Jak vás berou? Spolupracují?

Jsme dojaté reakcemi okolí, které jsou

vesměs pozitivní. Zastavují se zde projíždějící cyklisté (tento týden např. jeden vtiskl jedné ze sester do ruky tisícovku s tím, jak nám fandí a jak se jim líbí proměna Drast), podobně reagují místní. Mnozí prý pozorovali chátrání dvora a nevěřili, že to někdo ještě opraví; myslím, že hodně působí i to, když lidé vidí, jak moc se i my samy namáháme. Není to ta „restituční církev“, která chce jen peníze a majetek, lidé získávají jiný obraz, což je myslím pro mnohé proměňující. Hodně nám pomáhá P. Kamil Vrzal, který k nám přijíždí s farníky z Odoleny Vody a okolí na brigády několikrát do roka.

Člověk jistě může duchovně načerpat i při brigádě. Plánujete ale už též programy více zaměřené na duchovní rozměr?

Moc pro to zatím není prostor, přesto i náš otec provinciál si přál, abychom lidi nezvaly pouze na práci, ale i na modlitbu a mši. Proto jsme teď upravily provizorní prostor v jednom z objektů a budeme tam mít, než se postaví kaple, mše pro veřejnost mimo zimní období alespoň o sobotách a nedělích.

Jak jste na tom finančně, budete mít dostatek peněz na klášter a kostel?

Musíme počkat, s jakými cenovými nabídkami přijdou jednotlivé stavební firmy, protože jsme upozorňovány na to, že situace ve stavebnictví je již několik let velmi nepřehledná. Nicméně již teď víme, že bychom potřebovaly pokrýt sbírkami naše financování domu pro hosty, abychom měly dostatek prostředků na vlastní klášter. Zatím jsme na něj vybraly kolem 30 procent nákladů, celkem stál 40 milionů korun. Jsme velmi vděčné všem našim dobrodincům, za které se každý den modlíme. TOMÁŠ KUTIL

Historické prostory daly zabrat všem zúčastněným.

Sestry karmelitky říkají: Připadá nám, jako...

Zeptali jsme se sester karmelitek, jak prožívaly stěhování a jak zvládají obtíže spojené se stavbou nového kláštera, kdy se značně proměnil způsob jejich života.

1. Jak jste prožívala období vlastního stěhování?
2. Jak se vám líbí v novém domově?
3. Jaké to je, žít po letech mimo papežskou klauzuru?
4. Co vám pomáhá zvládat nároky spojené se současnou situací?

sestra Markéta

1. Musím přiznat, že jsem si to ne-uměla moc představit. Bylo to velmi náročné, protože jsme musely být přestěhované do určeného termínu a stěhovaly jsme se svépomocí. Zároveň to pro mě byla silná zkušenost, kdy jsem každý den mohla zakoušet Boží blízkost a pomoc díky vytrvalosti každé z mých sester i ochotným pomocníkům.

2. Líbí se mi tu moc. Náhderu přírody, dostatek prostoru i ticha oproti klášteru na Hradčanech vnímám v Drastech od prvních dní. Naplňuje mě to – přes všechny obtíže a nároky,

které stavba přináší a bude přinášet – vděčností vůči Pánu za toto místo. Se sestrami jsme si říkaly, že nám připadá, jako bychom tu žily odjakživa.

3. Papežská klauzura nám má pomoci totálním způsobem hledat Boha a naprosto se mu odevzdat ve skrytém životě pro církev a svět. Skutečnost, že ji nyní žít nemůžeme, je pro mě výzvou nechat se Bohem utvářet tak, jak on nyní chce, a být tak blízko všem, kteří ve světě nesou tíhu dne a horko v pro ně náročných podmínkách.

4. Pomáhá mi stále se „vracet“ do Boží přítomnosti a v ní čelit nárokům den po dni. Nehledět na to, co bude v budoucnu, a opírat se s důvěrou o Boží zaslíbení, dobrotu a vedení, které jsme již mnohokrát zakusily.

sestra Sára

1. Tato doba vyžadovala fyzickou odolnost a plně nasazení. Pomáhalo mi vědomí jasně daného konce, tedy 29. února, dokdy jsme se měly přestěhovat. Především mě ale neslo vědomí Boží přítomnosti, které nás provázelo, a malé díky jeho každodenní péče.

2. Jsem tu velice spokojená. Jsem vděčná za prostor, přírodu, za ticho i za možnost fyzické práce. Vesnické prostředí způsobuje, že si tu připadám trochu jako na prázdninách.

3. Musím si zvykat na větší množství kontaktů a komunikace, na menší možnost fyzické samoty a musím více bojovat o prostor pro vnitřní modlit-

bu, která je naším hlavním povoláním. Ale na druhé straně můžeme navázat srdečné a přátelské vztahy s lidmi, kteří sem přijíždějí, což vnímám jako jednoznačně pozitivní.

4. Každodenní modlitba, duchovní potrava v podobě Božího slova, radost z povolání, sesterské společenství a podpora, možnost odpočinku, skrytá krása tohoto místa.

sestra Alžběta

1. Jako velkou Pánovu milost. Bez všech těch dobrovolníků, kteří nám pomohli, bychom to nikdy nezvládly.

2. Moc. Je to, jako bychom tu bydlely odjakživa.

3. Je krásné setkávat se s lidmi, kteří k nám do Drast přicházejí. Nicméně papežská klauzura má svůj smysl při našem způsobu života – a tak se těším, až bude zase uzavřena.

4. Alespoň občasná možnost samoty a vnitřní modlitba, vztah s Pánem.

sestra Milada

1. Stěhování jsem prožívala s vědomím, že to není naše, ale Boží režie, že on to má vše v rukou. Proto na dně srdce byl pokoj – i přes velké nároky se stěhováním spojené.

2. Prostor pozemku rozšiřuje srdce, dává pocit svobody, která navozuje svobodu vnitřní. Říkám si, jak jsme v tom stísněném prostoru na Hradčanech, být překrásným, mohly desetiletí žít.

3. Klauzuru vnímám především jako vnitřní prostor, „celu srdce“, kte-

rému může klauzura vnější více nebo méně pomáhat. Nyní jsou vnější podmínky náročnější, proto je třeba více střežit vnitřní příbytek srdce, který obývá Pán.

4. Je to vědomí vydanosti, služby a toho, že život se předává tím, že člověk něčemu umírá.

sestra Tereška

1. Bylo to období velkých nároků i velkých milostí, kdy jsem mohla zakoušet, že jsme silně nesené Bohem. Viděla jsem, že se začínají naplňovat věci, ke kterým jsme dlouho lopotně směřovaly, a že se Pán o nás stará, posílá nám pomocníky vždy v ten pravý čas. Prožívala jsem silně jeho přítomnost při přenášení spousty krabic, skříní, při nakládání věcí do kontejneru za deštivých únorových večerů a při cestách autem pořád tam a zpět mezi Hradčany a Drasty.

2. Líbí se mi tu moc. Pán nám daroval domov v krásné přírodě, velkou louku a les, jsou tu nádherné východy i západy slunce i noční obloha posetá hvězdami. Je tady krásně za slunce, za deště i tehdy, když jsou Drasty pokryté sněhem. Je krásné vnímat, že je to místo, kam nás pozval Pán a kterému žehná. Žehná nám i lidem, kteří sem přicházejí. I ve všech těžkostech a problémech, kterých se vypojuje víc než dost, je s námi a zastává se nás.

3. Abych pravdu řekla, nezakouším to jako něco zvláštního, s čím bych se musela srovnávat nebo si na to zvykat. Zkrátka je to to, k čemu nás teď Pán zve. Je to nutné k organizaci stavby. Můžeme se díky této výjimce setkávat s lidmi jiným způsobem, sžívat se s tímto krajem a zakořeňovat tu. V následujících letech si ponese klauzuru jako prostor hlubokého setkávání s Bohem jen ve svém srdci. A budu se těšit, až přijde čas a vrátím se i do ticha vnější klauzury v novém klášteře.

4. Boží přítomnost. Celý tento podnik je z lidského pohledu jedno velké bláznovství a naše úsilí na to nestačí. Můžu ale čerpat sílu od Pána, on přebývá v mém srdci, on je životodárný pramen, který osvěžuje a oživuje.

sestra Miriam

1. Období stěhování bylo pro mne z fyzického hlediska dost náročné, bylo hodně co balit, třídit... Na druhé straně jsem však pociťovala velkou radost z toho, že jako komunita začínáme novou etapu našeho společného života. Etapu, která je spojená s naším projektem v Drastech: zvelebovat prostředí kolem našeho nového pozemku, a podílet se tak na oživování a ozdravování toho kousku země, který patří teď nám, a taky budovat nový klášter nejen pro naši, ale hlavně pro příští generace sester.

Komunita sester v kapli Domu Navštívení v Drastech.

...bychom tu žily odjakživa

Kontemplace uprostřed všeho dění.

Dokončení ze str. 12

Taky jsem pociťovala a stále pociťuji radost a naději, že lidé budou moci v budoucnosti (když už budeme přestěhované do nového kláštera) využívat Dům Navštívení, aby spočinuli v tichu a v přírodě, a setkali se tak sami se sebou a s Bohem. Tato vize mi dodávala sílu i naději pro každý nový den.

2. V novém domově se mi moc líbí od úplného začátku. Bylo pro mne velice zvláštní, že i když jsem v pražském klášteře prožila téměř šest let, téměř vůbec jsem nepociťovala žádnou sentimentální lůst, že z Prahy odcházíme. Sice mi bylo v Praze dobře, ale opravdu jsem pociťovala potřebu většího prostoru a spjatosti s přírodou, než jak to v našem pražském klášteře bylo možné. V Drastech se od prvního dne, kdy jsme tam přespaly, cítím jako doma, jako kdybych tam bydlela vždycky. Je velmi příjemné, že mě ráno místo turistického ruchu vzbudí zpěv ptáků a šum větru v korunách stromů. Je obcerstvující pro tělo i ducha se během modlitby projít naším lesoparkem a vnímat krásu přírody a také je velmi potěšující poslouchat a vidět, jak se lidé z obrody tohoto kousku země těší.

3. Papežskou klauzuru jsem si vybrala dobrovolně, takže žádný tlak

jsem neprožívala ani před stěhováním, kdy jsme ji dodržovaly, ani teď, kdy je to z praktického hlediska nemožné. Papežskou klauzuru totiž nevnímám jako útěk od lidí nebo jako ochranu před nimi, ale jako možnost žít to, co jsem si zvolila. Ani klauzurované sestry totiž nežijí v absolutní odloučenosti od lidí. Naopak, během stěhování jsem se rozhodla stát se externí čili vnější sestrou, která bude zprostředkovávat kontakty komunity s lidmi, kteří nás budou navštěvovat. Začala jsem pociťovat touhu ukázat lidem, kteří k nám přijdou, ovoce naší kontemplace. Touhu, aby si od nás odnesli trochu ticha, pokoje, vnitřní svobody, lásky, radosti...

4. Velké nároky spojené se stavbou a stěhováním, tedy např. hluk stavebních strojů, nepořádek kolem, bláto, nemožnost dodržování pravidelného denního řádu, nečekané časté změny a mnoho jiných fenoménů. To vše je cena, kterou musíme zaplatit za to, abychom projekt zdárně dovedly do konce. I když to někdy nejde, často si musím připomínat, že se nesmím dívat jen na sebe a své vlastní pocity, jako je únava, stres a podráždění z hluku, ale že svůj pohled musím zaměřit na budoucí výsledek projektu, na to, čím, když teď přiložím ruku k dílu, jak mohu

přispět vlastní trpělivostí, ochotou a sebezpřesahem. A to mi v těžkých chvílích dodává naději i vytrvalost. A taky mě vnitřně osvobozuje zkušenost, že nic netrvá věčně, tedy ani období našeho budování, do kterého jsme se pustily.

sestra Marie

1. Když jsem se v průběhu března ohlížela za oněmi 40 dny stěhování, uvědomila jsem si, že to bylo jedno z nejméně obohacujících období mého života. Do té doby jsem nikdy nezažila takový „nápor“ – ani před maturitou. Bylo třeba jít nejen na hranu svých možností, ale i za ni. Jako bych tehdy někde v hloubce vnímala: „Můžeš. Teď je ta chvíle. Jsem s tebou.“ Postupně mi docházelo, že jsem se intenzivně setkala s Otcem – jehož slovo působí. Jeho pomoc nám všem se stala až hmatatelnou, takže doteď nevyháním z údivu, jak to vše mohlo proběhnout. Hodně mě také zasáhla setkání s lidmi, kteří nám přicházeli pomáhat, a zkušenost hluboké komunitní soudržnosti. Přes všechnu náročnost vidím naše stěhování jako obrovský dar.

2. Vnímám jako velkou milost, že se od počátku v Drastech cítím jako doma. Celý dosavadní život jsem strávila v Praze a považovala se za „městského člověka“. A najednou vesnice, kde mezi zpěvem ptáků, kdákáním slepic a pískáním myší je největší „vymoženost“ autobusová zastávka a obecní rozhlas zvoucí na dětské odpoledne v nedalekých Klecanech. Zdejší prostředí si mě „získalo“. Prostor, kde můžu

být v kontaktu s přírodou, a tak se nově setkávám s Bohem-Stvořitelem, ticho (když zrovna neprobíhá stavba), krásný, byť provizorní dům. Už teď mi přijde toto místo požeňnané a doufám, že se čím dál víc bude stávat místem chvály a pokoje.

3. Na život mimo klauzuru mě připravovaly už dříve konané brigády, kdy jsem si po letech v klášteře zvykla na častý kontakt s lidmi a na věci, které jsem vstupem na Karmel považovala za „uzavřené“. Teď v Drastech se musím vyrovnávat hlavně s množstvím komunikace a často mi chybí samota. „Recept“ na to, jak vyvážit odpovídání na nestandardní výzvy reality s touhou po naplnění vlastního povolání, dosud nemám. A myslím, že ani mít nebudu. Spíš cítím potřebu co nejvíce se v realitě i v touze spojovat s Pánem, prosit o jeho vedení a důvěřovat, že právě takto, tady a teď můžu být jeho nástrojem – ať už jsou vnější podmínky jakékoliv.

4. Ve zdejších „stavebních“ podmínkách, kdy některé obvyklé prvky našeho života často berou za své, jsem si uvědomila, jak stěžejní jsou pro mě chvíle strávené v tichu s Pánem. Ať už můj den vypadá jakkoli, vnímám velkou potřebu aspoň určitou dobu „jen tak být“. O nic neusilovat, nic nevytvářet ani neříkat, jen se „vystavovat“ jeho přítomnosti a věnovat mu tu svoji. A on mě drží. Moc si přeji a modlím se, aby mě právě skrze nároky současné situace Bůh učil hlouběji „být“ – pro něj a skrze něj pro druhé.

Sestavování nábytku se ujalý samy sestry.

Kláster v Drastech se postupně stává...

Proměně Drast fandí a přikládá ruce k dílu řada lidí. Jak se na snahu sester dívají? Co jim jejich pomoc přináší? A jak se k novému klášteru staví místní lidé?

1. Jaký je váš pohled na stavbu kláštera v Drastech?
2. Co pozitivního to přináší pro tuto oblast?
3. Co pozitivního to přináší pro vás osobně?
4. Co jste v Drastech zažili?

P. Kamil Vrzal, Odolena Voda

K sestřím bosým karmelitkám jezdím pravidelně ve středu ráno, kdy společně slavíme mši svatou. Rád si přivstanu, abych se před bohoslužbou stihl projít v krásně obnove-

ném lesoparku.

Pohled na stavbu v Drastech se stále proměňuje. Pokaždé je vidět něco nového, a to nejen od firmy, která stavbu provádí, ale především od mnoha lidí, kteří jezdí pomáhat z místa (farnosti) Prahy a okolí, ale setkal jsem se v Drastech i s rodinou, která s dětmi přijela až z Jiřetína pod Jedlovou, což není výjimka.

2. Současný život v těsné blízkosti Prahy se vyznačuje stále nově přichozími lidmi bez kořenů a zakotvení v historii, kultuře a tradicích zdejšího regionu. Výrazným rysem jsou rozrůstající se obce a zvyšující se počet obyvatel převážně mladé generace. Je tedy téměř symbolické, že do zdejšího kraje přišly sestry Karmelu sv. Josefa, aby se zde usídlily. Drasty se díky nim začínají stávat duchovním centrem,

obohacím, oázou, kotvou a místem odpočinku.

Jan Oulík, redaktor

Mám radost, že si sestry po dlouhém hledání vybraly velmi pěkné místo, kam to z rušné Prahy není ani blízko, ani daleko. A jako bonus mají, po dvou stech letech – konečně –

pořádně velkou zahradu. Své nové působišti si zvelebují, dílem svépomocí a také s občasnými brigádníky.

Mám radost, že se bosé karmelitky usídlily právě v naší farnosti a svou přítomností doplnily „duchovní mapu“ krajiny na sever od Prahy. Do ní patří nedaleká kaple od J. B. Santiniho v Panenských Břežanech i náš kostel od K. I. Dientzenhofera v Odoleně Vodě. K oběma barokním skvostům přibude v Drastech sakrální stavba moderní.

Ale nejde jen o kostely, které jsou viditelným znamením lidské touhy po setkání se Stvořitelem. Důležitá jsou především živá společenství. A právě takové vzniká při společných brigádách na úpravě areálu a dalších společných setkáních v Drastech. Díky nim dnes už víme, že sestřičky nejen umějí vzít za práci, ale ani nezkaží žádnou legraci. Do díla se pustily s elánem, odvahou, a především vírou ve své nebeské přímluvce. A to je nesmírně strhující a inspirativní. Ať se jim dílo zdaří!

Ivo Kurhajec, místostarosta Klecan

1. Musím se přiznat, že v okolí mě neoslovila žádná ze staveb tohoto druhu tolik jako revitalizace Drast. Vynikající studie, projekt a samotná realizace I. etapy překonaly všechna moje očekávání.

2. Zcela určitě oživení osady, obnova velkého prostoru a okolí, příchod

Výsledek práce se sběječkami – salesiánská brigáda.

nových obyvatel, přítomnost řádových sester v každodenní práci a činnosti.

3. Mně osobně to přináší zvláštní radost nad sledováním průběhu všeho, co se děje od příchodu sester, prvních jednání, prvních seznámení, obdivu k vykonané práci sester a jejich zápalu pro věc. Celkově se do Drast těším v očekávání nových událostí, změn a proměn osady.

4. Poměrně málo, ale nebylo jednoduché dělat něco pro osadníky na cizím majetku, komunikacích atd. Přesto jsme opravili chodník, zastávky, zřídili kontejnerové stání, prováděli běžnou údržbu. Nebylo toho mnoho, to vím, ale snad se to vylepší stálou přítomností nového vlastníka a celkovým přístupem církve ke svěřenému majetku.

Kateřina Lachmanová, teoložka

Karmelitkám na jejich novém působišti moc fandím – a nejen proto, že už léta modlitbou věrně podpirají různé dění v naší církvi; sama se na ně v tomto směru často obracím, např.

pokud jde o Konferenci KCHO v Brně, o tábor pro mladé JUMP atp. Připadá mi obdivuhodné, co malá komunita sester za tak krátkou dobu dokázala a s jakou odvahou a důvěrou v Prozřetelnost se staví k dalším výzvám. Z někdejší skládky a ruiny statku se pomalu noří místo intenzivní modlitby, z něhož bude mít požehnání celý kraj, nejen bezprostřední sousedé kláštera, kteří se zprvu na sestry dívali s nedůvěrou, ale už teď žasnou nad nepřehlédnutelnou proměnou celého areálu, přičemž netuší, že se tu tiše „zasévá“ i pro duchovní obrodu celé oblasti.

Také se moc těším, že jakmile bude stát vlastní klášter, sestry chtějí uvolnit vkusně a účelně zrekonstruovaný dům pro hosty. Velkou výhodou je klidné místo v přírodě, ale i jeho skvělá dostupnost – pouhých patnáct minut jízdy od pražské stanice metra Kobylisy, s autobusovou zastávkou přímo před domem v Drastech! Exerciční dům v těsné blízkosti Prahy už dávno citelně chybí, navíc tenhle bude mít v zádech živou komunitu karmelitek: myslím, že o zájemce rozhodně nebude nouze.

Adolf Rýdl, výzkumný pracovník

V Drastech jsem byl jenom párkrát, ale pamatovat si to budu celý život. Inzerované to bylo jako pracovní brigáda, ale ukázalo se hned, že v realu je to za-

kuklený relaxační pobyt (wellness), za který nic neplatíte a ze kterého se vracíte domů osvěžení, potěšení a čerstvější. Důvodem radosti byla především možnost mluvit se sestřičkami (i s těmi, kteří jim pomáhali). Vidět je řídit všelijaké stavební stroje, včetně traktoru, couvat s přívěsem v bahně, štípat dříví a přehazovat ho ve špinavém sněhu. A vidět je, jak se usmívají, jak fungují a jak jsou celé od bláta.

Každý hovor, který jsme tam vedli, byl radost sama. Často osobní a velmi upřímné povídání o všem možném zajímavém. A polední pauza na jídlo s krásným modlením.

Pamatuju si to místo tak dvacet let zpátky ze svých výletů na kole. Vždycky jsem si říkal, že jeho záchrana by musel být zázrak, všechno to spadne; zdálo se mi taky, že je to všechno vlhké. Jděte se tam podívat dneska. Příšly bosé karmelitky, a je z toho oáza!

Pokračování na str. 15

Sestry si umějí poradit i s traktorem.

Snímek Bob Fliedr

...kotvou a místem odpočinku

Pokračování ze str. 14

paní Paterová,
maminka jedné ze sester

Máme mezi karmelitkami dceru a jezdíme ji navštěvovat od roku 2006. Setkání se sestrami přes mříž hovorny v nás vyvolávalo obavy a respekt k jejich přísnému řádu.

Nyní nás velice obohacuje, když můžeme být s karmelitkami na brigádách v Drastech, pracovat vedle nich a modlit se s nimi. Obdivujeme jejich elán, pracovitost a velkou důvěru v Boží vedení. Klidné a usměvavé tváře sestřiček vypovídají o tom, co je pro život důležité: „Hleďte nejprve Boží království, a všechno ostatní vám bude přidáno.“

Chcete-li se přesvědčit, že to opravdu platí, přijďte se podívat do Drast a zatoužte být účastní na tomto velkém Božím díle.

Lucie Nápravová,
projektová manažerka

Do Drast vede z Tróje částečně podél Vltavy pěkná cyklostezka, takže jako první bonusový zážitek pro dobrodružnější jedince doporučuji zvolit cestu na kole. Jen pozor, stoupání do Klecan vyžaduje lehce trénované ducho. Pak kousek po rovině mezi poli a dvacet kilometrů uteče jako voda. A s radostí vidíte první budovy klášterního areálu. Neboli cesta tam je pro všechny, kdo ji ocení, dárkem.

Dále: pro člověka unaveného z duševně náročné práce plné komunikace, schůzek, termínů a rozhodování není nic krásnějšího než dostat do ruky kbelík s hnojivem a jednoznačné zadání – kam a kolik. Na konci dne může s uspokojením říct, že ano, to on sám pohnojil celý lesopark a přitom na něj nikdo nepromluvil a nic složitějšího po něm nechtěl. Neboli bonus druhý – ticho, příroda, klid. Dovedu si představit, že Drasty dobře poslouží všem, kdo si potřebují vyčistit hlavu, získat energii a chuť do práce.

Třetí úplně nečekáný dárek: sestry z Karmelu. Radostné, vyrovnané, odevzdané, zkrátka duchovní. Až později mi došlo, jakou unikátní příležitost jsem měla k seznámení. A naše krátká povídání – nad drnem plevele nebo při improvizovaném posezení u kávy ve stodole – navždy patří do mého vzpomínkového fondu. Některé dary přicházejí jen jednou a já pokorně děkuji, že jsem mohla vše, co mi Drasty za několik pracovních sobot nabídlý, s radostí a vděčností přijmout.

K brigádám patří i společné jídlo a chvíle modlitby.

Snímek Jakub Šerých / Člověk a Víra

Klára Adamová, státní úřednice

1. Myslím, že přítomnost sestřiček je doslova a do písmene požehnáním pro osadu Drasty. Díky nim a jejich zájmu přesunout se z Hradčanského náměstí do klidnější lokality kousek od Prahy osada pomalu, ale jistě pod jejich rukama a rukama nadšených pomocníků, kteří se sem sjíždí, znovu ožívá. Přesně si pamatuji, kdy jsem chodila kolem balkonu u správčovské budovy a říkala si, kolik let ještě vydrží, než spadne.

2. Nové obyvatelé a kontakty pro místní a přespolní. A jak říká moje babička: „Drasta nebudou už drastická.“

3. S velkou radostí pozoruji, jak celý areál dvora pomalu vzkvétá, kdy se daří odkrývat ze sutin a prachu, křoví a navezeného odpadu dosud neznámá místa. Park před budovou opět úpravou připomíná odpočinkové místo s cestičkami a lavičkami.

4. V zimních měsících byla cesta podél rybníka slalom pro řidiče, jelikož protékající jímka z chlívů statku, o kterou se nikdo nestaral, udělala z kopce skluzavku. Ovšem poslední rok zde v osadě panuje zcela jiná nadějeplná atmosféra. A to díky sestram... Přejí jim hodně energie a neucházejícího nadšení v jejich díle!

Jaroslava Trojanová, pedagožka

1. Fascinuje mě, že zdánlivě neuskutečnitelný a příliš velký plán sestry každodenními kroky postupně kousek po kousku zdárně realizují.

2. Modlitbu a jistotu trvání. Klášter tady bude stát dal-

ší stovky let a to přinese pozitivní ukotvení pro mnoho lidí z blízka i daleka.

3. Mně osobně a Tvůrčím dílnám, které se nechávají inspirovat daným prostorem, přináší místo další téma k tvorbě.

4. Byla jsem v Drastech několikrát. Jednou na brigádě, kdy jsme k velkému ohni tahali z rozlehlého prostoru a požívali fotodokumentaci. Bylo to tak povzbudivé, že jsem pak všechny přátele zvala, jestli mají špatné dny, ať jedou na brigádu do Drast, že je to sto procentně povzbudivé na duchu. Pak jsme s Tvůrčími dílnami obcházeli prostor a pořizovali fotodokumentaci. Pokaždé jsem vnímala něco krásného v tomto místě. Ráda zase přijedu s kolegy a studenty.

MUDr. Cyril Mucha, praktický lékař

1. Představte si skupinku žen od mladých po střední věk, které se z pohodlně zařízeného paláce v centru Prahy na Hradčanech rozhodnou přestěhovat do naprosté ruiny

kdesi v divočině za Prahou. Statek, který koupily, byl typickým produktem komunistického hospodaření: z kvetoucího hospodářství v polovině minulého století komunisti vyprodukovali zaplevelenou rozpadlou stavbu plnou odpadků a okořeněnou neprostopupným pralesem na přilehlém pozemku. A z toho teď zásluhou sestry vzniká krásné místo. Hluboce smekám, myslím, že by si to netroufla ani parta ostřílených chlapů.

2. Pro okolí jsou sestry neuvěřitelným zjevením: Dámy v hábitech, které jezdí na traktoru, pracují s motorovou pilou nebo křovinořezem, které tu mnohaletou ruinu přeměňují v něco krásného, a navíc jsou přátelské a las-

kové. Myslím si, že nikoho nenechají chladným. Dle mého názoru by dnešní církve měla takhle vypadat: pracující, ukazující duchovní hodnoty, ne-skuhrající, a navíc laskavá.

3. Čím dál víc si uvědomuji, jak každý člověk potřebuje v životě horizontálu i vertikálu, bez jednoho nebo druhého chřadne. Může být něco tohle beze zbytku splňující než fyzická práce na stavbě kláštera?

4. Je tam mnoho každodenních zá-zraků, příjemných setkání a pohlázení po duši. Občas mezi pracovníky firem v různých variantách slyším: „Ty (doplňte libovolně dobytče), když jsem sem přijel poprvé, nevěřil jsem, že z toho může něco vzniknout, a ono se to fakt daří, ony asi mají v tom nebi protekci.“ Já bych se pod to podepsal.

Ignác Mucha,
vedoucí pastoračních internetových projektů vira.cz

1. No, upřímně řečeno jsem odchod z Hradčan „oplakal“, protože to místo byl genius loci. Kontemplativní klášter nad Prahou! To mi připadlo velmi symbolické. A měl jsem na

to místo i své osobní vzpomínky. Ale je mi jasné, že klášter absolutně nevyhovoval. Kolem stěhování mi pak došlo, že Bůh je větší než naše představy i symboly, a že „jeho myšlení není myšlením naším“. Že on má své (lepší) plány.

Když jsem pak viděl ty ruiny v Drastech, říkal jsem si, jestli se sestry přeci jenom náhodou nezbláznily. Přestavět toto rumiště na něco smysluplného mi připadlo jako zbožná iluze. Jenže sestry začaly s přestavbou krok za krokem.

Pokračování na str. 16

Kontemplace je přístupná každému

Když se řekne „kontemplace“ či „vnitřní modlitba“, mívají lidé pocit, že jde o cosi záhadného, příliš vysokého a nedostupného. Věřte mi ale, že tato obava je zbytečná! Nic nepřístupného. Zkuste to, je to zcela jednoduché.

Najdete-li tichou chvíli, usedněte v ukázněné, vzpřímené pozici, uvolněte napětí, které existuje ve vašem těle, pomalu a pokojně dýchejte – a vstupte do Boží přítomnosti: zkrátka v něm spočítejte, dovolte mu být s vámi. On o to stojí, naše chyby a nedokonalosti mu v tom nepřekážejí. Anebo se ponořte do tajemství Kristovy smrti a vzkříšení: rozjímajte nebo jen mlčte či v duchu opakujte jeho jméno. Pokud někdy cítíte bolest a tíží vás nesnáze, otevřete zcela své srdce Bohu, jemu vše odevzdávejte: on vám rozumí, dá vám své světlo, povede vás. Jindy zas můžete vzít do ruky Písmo svaté, vstupovat do evangelních příběhů či

jiných biblických vyprávění, nacházejte zde klíč ke svému životu...

To vše jsou podoby rozjímavé či kontemplativní modlitby. Pokud vám vaše životní situace umožňuje zvyknout si (v nějaké míře a formě) na toto „zvláštní přátelství“ s Bohem, zůstaňte mu trvale věrní. A nezaletněte se při tom svých roztržitostech, temnotách či vyprahlostí! Vždyť tyto obtíže musela při své modlitbě – a v hojně míře! – snášet i sama sv. Terezie z Avily (16. st.), velká učitelka kontemplace a duchovní matka bosých karmelitek a karmelitánů. Vytvářte-li, po čase si uvědomíte, že v tichém prostoru času modlitby působí Bůh, že se v nás zjevně či skrytě koná jeho dílo; „setba vzhází a roste“ a člověk „ani neví jak“ (sv. Mk 4,26-27).

Ačkoli je modlitba na jedné straně čímsi velmi osobním a individuálním, je na druhé straně pravdou, že se nikdy nemodlíme osaměle a „privátně“: jsme totiž součástí církve. Církve znamená hlubokou (viditelnou či neviditelnou) sounáležitost těch, kdo se modlí. A v tomto širokém společenství jsou střediskem sdíleného duchovního života kontemplativní kláštery.

Kdyby se nás pragmaticky a racionálně založený křesťan zeptal, k čemu jsou takové kláštery dobré, nejspolitnější odpovědí by pro něj asi bylo, že (pomineme-li např. výrobu věcí k liturgii) nám sestry vyprošují Boží milost, ochranu a požehnání. A tato odpověď má smysl. My kněží dobře víme, že užitek pro duše není pouhým

Areál kláštera v Drastech.

produktem našeho snažení: přichází mimo naši kontrolu – a mnohdy jen vděčně pomyslíme na modlitby sester... Nicméně je tu i prostší a základnější odpověď na uvedenou otázku. Jednoduše víme, že je třeba, aby v těle církve existovalo a tlouklo kontemplativní srdce, jímž je komunita karmelitek, které se klanějí hloubce Boží lásky a jsou přiváděny ke sjednocení s Bohem. My všichni – ve své vlastní nedokonalé a limitované modlitbě – jsme s nimi tajemně duchovně spojeni.

V Čechách tato komunita existuje, ale (poté, co přesídlila z centra Prahy na vhodnější místo) zatím postrádá klášter: ten je totiž třeba stavět. Sestry nečekají s rukama v klíně, děje se spíše opačný extrém. Starobylý statek, z nějž klášter vzniká, se v minulosti stal

strašidelně zputlou a zdevastovanou lokalitou a mohu dosvědčit neuvěřitelnou statečnost sester, které toto místo vytvále vlastníma rukama proměňují a mají za sebou obrovskou spoustu práce, často těžké fyzické práce. A ještě dlouho budou muset denně čelit nesnáším spojeným se stavbou. Děkuji brigádníkům a příznivcům, kteří sestrám pomáhají! Kéž karmelitky stále nacházejí dostatek podpory a kéž každý z nás bere rodící se klášter za svůj. Vždyť je zde pro Boha a Kristovu církev, kterou společně tvoříme.

P. DAVID
PEROUTKA,
bosý karmelitán
ze Slaného

Klášter v Drastech se postupně stává kotvou...

Dokončení ze str. 15

A najednou se zjevili nejrůznější brigádníci. Vše se tak posouvá drobnými krůčky dál.

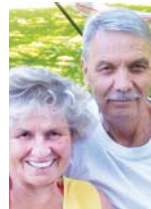
2. Myslím, že klášter se může stát jakýmsi duchovním centrem v tomto kraji. Zřejmě ne s akcemi, ale „jen“ tím, že se tam bude oslavovat Pán, což je lékem na nemoci tohoto světa odděleného od Boha.

3. Zaprvé vidím něčí víru v nemožné. Zadrhám jsem se tam mohl párkrát při práci na pozemku fyzicky oddělat a setkat s dalšími fajn lidmi. Zkrátka posilovna na čerstvém vzduchu, s milými lidmi a se smysluplným obsahem.

4. To máte: startování motorové pily, řezání motorovou pilou, doplňování benzínu do motorové pily, doplňování oleje do motorové pily, dotahování řetězu motorové pily, utržení startovacího provazu motorové pily, kopání krumpáčem, práci s rýčem a lopatou, škrabání omítky, rozprašování SAVA, vyklízení podzemní chodby, udeření se do hlavy v pod-

zemní chodbě atd. Dále: milé setkání se sestrami, pokec a pocit sounáležitosti s dalšími brigádníky, mnoho legrace a aktivního odpočinku. V neposlední řadě společnou brigádu naší farnosti se mší pod širým nebem.

manželé Mužíkovi,
rodiče jedné ze sester

To, co dosud dokázalo vybudovat devět bosých karmelitek v Drastech, je dílo Boží. Bez Božího vedení a pomoci snad ani není možné, aby několik žen bez praktických zkušeností – zdravotní sestra, lékařka, teoložka, letuška, matematika apod. – dokázalo zorganizovat tak rozsáhlý projekt, vyznat se ve stavebních a zemních pracích nebo řídit traktor a pracovat s minibagem. Jen přestěhovat celé vybavení kláštera z Hradčan do Drast bez stěhovací firmy je zcela mimořádné a obdivuhodné.

Na vlastní oči jsme viděli, v jakém stavu nemovitosti v Drastech sestry převzaly – totálně zdevastované budovy, rozsáhlé ruiny, které byly dosud využívány (zneužívány) jako skladiště všemožného odpadu – části vraků aut, stovky pneumatik, zputlé kontaminované pneumatiky zarostlé mnohaletými keři, stromy, plevelem.

Nejen že se část zdevastované, zničené krajiny zkulturní, ale zároveň to poskytnete domov sestrám, které tuto oblast zcela jistě duchovně obohatí. Podaří-li se jim dokončit stavbu celého areálu, bude jeho část sloužit každému, kdo bude potřebovat duchovně posílit, účastnit se duchovní obnovy či si pouze odpočinout a nabrat síl.

Radujeme se z Božího díla, které vzniká skrze sestry, ale i skrze všechny, kteří jakkoli pomáhají – rukama, radou, myšlenkou, dary, finančně, modlitbou. V Drastech jsme už spali v nově rekonstruovaném objektu, kde se v pokoji pro hosty spí jako v blízkosti andělů. Setkali jsme se zde s láskou, vřelostí, svorností a pohostinností.

Bob Fliedr, realitní makléř

1. Pozitivní. Doufám, že sestry v Drastech najdou to, co jim na Hradčanech chybělo. Zároveň mě těší, že klášter na Hradčanském náměstí, který sestry před několika měsíci opustily, nachází kvalitní využití.

2. Nevím, byl jsem v Drastech jen dvakrát. Věřím, že až se lidé s klášteřem více seznámí, přínos sester pro tuto oblast ocení.

3. Pohyb, ten potřebuji. Pracovní sounáležitost se Starými pákami. Vědomí, že sestry na své brigádníky myslí v modlitbách.

4. Povzbuzení.

Další informace:
<https://karmeldrasty.eu>
Číslo účtu:
115-3844130247/0100